

Gyökössy Endre: SZÉKFONÓ NAGY SÁNDOR

A nagy kunok földjén, nemes Túrkevében
Új parancsot dobol a kisbíró éppen.
Kapuba kiállnak pergő dob szavára.
A kíváncsi nép mind az értelmét várja,
Várja türelmetlen, hogy mit dobol vajon?
Kisbíró beszél is megeresztett hangon:

„Városi tanácsunk tudomásul adja:
Ne legyen senkinek kapu előtt padja.
Hat nap elteltével, ha egyet is látunk,
Öt pengő forinttal bünteti tanácsunk.
Nem vagyunk már falu.” A sok asszony ámul,
Sohase álmodtak ilyen csodaságról.

Jaj de szépen szól a torony nagy harangja,
Az igaz hívőket hívja, hívogatja.
Teli van a templom áhítatos néppel,
Csak az öreg Sándor nem érkezett még fel.
De helyét megőrzik a legelső sorban,
Mintha azt suttognák: Sándor bácsi hol van?

Templomjáró volt már gyerekkora óta,
Istenházát soha el nem mulasztotta.
Buzgó ének szárnyán szállott föl a lelke
A Jóistenhez a magasságos mennybe.
S már a kimenőt is elkezdte a kántor...
Ma nem volt templomban az öreg Nagy Sándor.

A tőszomszédoktól kérdezik is váltig:
„Hol van? Baj érte az öreg Sándor bácsit?”
„Nem volt a templomban. Nem kis oka lehet.”
„Talán meg sem éri már szegény a delet?”
Szóhoz szót öntenek, s el nem gondolhatják:
Székfonó Nagy Sándor otthon mért maradt hát?

Hazafelé menet hozzá bekerülnek:
„Mért tartotta itthon kelmedet az ünnep?
Most is dologba van. Nem beteg hát mégse?”
Megszólal az öreg a sok kérdésre:
„Nem volt az jó ember, ki törvényül szabta:
Ne legyen senkinek kapu előtt – padja!”

Megreszket a lelke a nagy sokaságnak,
Könnyes szemén által most már látva látnak:
Nagy sok esztendeje, hogy már Sándor bácsi
Roskadozó lábán nehezen tud járni,
S templomba menetkor, ki tudná, hogy hányszor
Ült le a padokra a nagy fáradtságtól.

Az asszony nép sír-rí... A férfiak hallgat...
Lassankint szomorún sorra elballagnak.
S mikor vasárnapra harang kondul újra,
Sándor bácsi előtt kocsi áll az útra.
Viszik a templomba... Minden héten más, más.
Az irgalmas szív az igaz istenáldás!

(Az Én Újságom, 1905/24.)